

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΤΕΥΧΟΣ 10ο — ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1989 — ΔΡΧ. 250

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΕΥΨΙΝΑΕΙ

EDITORIAL

Πέρασε πολύς καιρός από τότε που ξανασυναντηθήκαμε μέσα απ' αυτό τό περιοδικό. Κι αυτό γιατί μία σειρά γεγονότων, που συνέβαιναν μέ ραγδαίους στήν κυριολεξία ρυθμούς μās έκαναν άφενός ν' άσכולούμαστε όλοκληρωτικά μ' αυτά καί άφετέρου νά μήν μπορούμε νά άποστασιοποιηθούμε πνευματικά ώστε νά μπορούμε νά τά καταγράψουμε κριτικά, διατηρώντας τήν νηφαλιότητά μας καί τήν αναλυτικότητα μας.

Ή άπουσία λοιπόν τής «Ν.Τ.» γιά όλο αυτό τό μακρύ διάστημα δέν ήταν τόσο μία συνειδητή έπιλογή αλλά μία de facto κατάσταση. Διότι από τά τέλη Άπριλίου καί μετά, τρέχουμε καί δέ φτάνουμε. Ή παραίτηση Παπαδοπούλου από τήν ήγεσία τής ΕΠΕΝ λίγο πρίν τίς έκλογές του Ίουνίου άνοιξε τούς άσκούς του Αιόλου. Ή προεκλογική δίνη, τό άσχημο άποτέλεσμα τής ΕΠΕΝ, ή έναρξη τής προσυνεδριακής διαδικασίας, τό καλοκαίρι δέν άφηναν πολλά περιθώρια γι' όποιαδήποτε ψυχραιμη έκτίμηση τής καταστάσεως. Κι εκεί πού έτοιμαζόμασταν νά βγάλουμε τό περιοδικό άρχές Σεπτεμβρίου, άντε ξανά τά ίδια. Νέες δηλώσεις έγκλειστών, συνδιασκέψεως επί συνδιασκέψεων, συνεδριάσεως επί συνεδριάσεων, άνθρωποι πού "εμπαιναν καί έβγαίνουν στή ζωή μας μέ ταχύτητα κομήτη, γενικά επικρατούσε ένας ρυθμός πού μās ήταν δύσκολο νά προφτάσουμε νά καταγράψουμε.

Καί τώρα άκόμη αυτές οί νέες έκλογές μέ τά χαριτωμένα άποτελέσματα τους καί τά τόσα αναπάντητα έρωτηματικά μās κάνουν νά διαστάζουμε γιά τό άν πρέπει νά έκδώσουμε τό περιοδικό προτου ξεκαθαρίσει ή κατάσταση. Πάντως, γιά νά μήν παρατεινουμε τό χωρισμό, άποφασίσαμε νά «έκδοθούμε», έστω καί μέ τόν κίνδυνο νά είμαστε σχετικά άνεπίκαιροι τή στιγμή πού θά μās διαβάσετε.

"Όλος αυτός ό καιρός στάθηκε όμως καί άφορμή γιά προβληματι-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• EDITORIAL.....	2, 47
• Σχόλια.....	3
• ΕΘΝΙΚΟ ΚΟΜΜΑ:	
'Απομεινάρι του χθές ή προπομπός του αύριο;.....	6
• Οί έκλογές έγιναν, τά άδιέξοδα μένουν.....	10
• 'Ανατολική Εύρώπη: 'Ενας κόσμος πού κλυδωνίζεται.....	14
• 'Η Μορφή του Δουλευτή.....	18
• Μ. Καραγάτσης: 'Ο άστισμός συναντά τήν ευαισθησία.....	22
• 'Η "Αλωση τής Τριπολιτσάς.....	28
• Χρονογράφημα.....	33
• Δ. Σαββόπουλος.....	37
• Κινηματογράφος.....	39
• Βιβλιοκριτική.....	41
• Ειδήσεις.....	45

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Κων/νος Τσακίρης

Κολοκοτρώνη 11 - 105 62 ΑΘΗΝΑ

Έτήσια συνδρομή έσωτερικού (6 τεύχη) 2.000 δρχ.

Έτήσια συνδρομή έξωτερικού (6 τεύχη) 2.500 δρχ.

Τά ένυπόγραφα άρθρα εκφράζουν
τίς άπόψεις των συγγραφέων τους
καί δέν δεσμεύουν τή Σύναξη.

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

σμό γιά τήν ταυτότητα του περιοδικού: αναρωτιόμαστε άν πρέπει νά τό αφήσουμε όπως έχει δηλ. διμηνιαίο καί ιδεολογικοπολιτικό, άν πρέπει νά τό μικρύνουμε σε σελίδες καί νά πυκνώσουμε τήν κυκλοφορία του κάνοντάς το πιό πολιτικό, ή τέλος άν πρέπει νά τό κάνουμε τριμηνιαίο μέ περισσότερες σελίδες, άλλο σχήμα καί καθαρά θεωρητικό περιεχόμενο. Δέν έχουμε καταλήξει, θέλουμε τή γνώμη σας καί ειλικρινά θά μās χαροποιούσε άν επικοινωνούσατε μαζί μας νά μοιραστείτε τούς προβληματισμούς σας καί νά μās πείτε τίς σκέψεις σας.

Αυτό τό περιοδικό τό αφιερώνουμε σ' όλους εκείνους πού ύπηρετούν στον έλληνικό στρατό καί ειδικά στους φίλους μας πού έφυγαν όλοι μαζεμένοι. Ίσως γι' αυτό τό περιο-

δικό νά κάνει στό τεύχος πού έχετε στά χέρια σας μία στροφή σε περισσότερο έλληνικά θέματα. Νιώθουμε έξάλλου ότι γιά όλα αυτά πού γίνονται αυτόν τόν καιρό στήν Έλλάδα ή πολιτική σκηνή του έξωτερικού, μ' εξαίρεση βέβαια αυτήν τής 'Ανατολικής Εύρώπης, δέν μπορεί νά συγκινήσει.

Ένώ στήν Έλλάδα καί ειδικά στό χώρο μας μία πραγματική κοσμογονία συντελείται. Ή άπομάκρυνση ή ό παροπλισμός, άν θέλετε, του Παπαδόπουλου, σε συνδυασμό μέ τήν έλλειψη αυτοδυναμίας τής Νέας Δημοκρατίας, μά άκόμη καί μ' αυτήν κελίνουν ένα κεφάλαιο κι άνοίγουν ένα άλλο στήν πορεία του έλληνικού έθνικισμού. Οί έπιφυλάξεις πού άκούγονταν από διάφο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 47

Συναίνεση: Μιά άλλη απειλή

Δέν προφταίνει κανείς νά παρατηρήσει τήν ταχύτητα μέ τήν όποία τό σύνθημα τής «συναίνεσης» διέτρεξε τήν Ἀνατολική Εὐρώπη καί ἐγκαταστάθηκε καί στίς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν.

Συναίνεση λοιπόν! Συναίνεση στήν Οὐγγαρία, στήν Πολωνία, στήν Τσεχοσλοβακία. Ἴσως συναίνεση καί στήν Ἀνατολική Γερμανία καί στή Σοβιετική Ἐνωση. Συναίνεση ὅμως καί στήν Ἑλλάδα. Κυρίως στήν Ἑλλάδα. Στίς ἐργασιακές σχέσεις, στήν πολιτική ἀντιπαράθεση, στήν ιδεολογική ἀντιπαλότητα. Ἡ συναίνεση καί μέ τήν Τουρκία. Γιατί σέ τελευταία ἀνάλυση ἐκεῖνο πού πάντα εἶχε σημασία εἶναι ὁ «μὴ πόλεμος».

Ξαφνικά λοιπόν μία λέξη μέ περιορισμένη χρηστικότητα, ἐξαιρετική θά ἔλεγε κανείς, κατέληξε νά εἶναι «ταμπού», πού ὅποιος διανοηθεῖ νά τό ἀρνηθεῖ, τοῦ ἀξίζει νά καεῖ στήν πυρά.

Τί σημαίνει ὅμως πραγματικά «συναίνεση» καί κυρίως ποιές εἶναι οἱ συνέπειές της; Διότι ἂν στήν Ἀνατολική Εὐρώπη ὀνομάζεται συναίνεση, ἡ κατακτημένη ἐλευθερία τῶν ἀγωνιζόμενων λαῶν, ἐδῶ θά φωνάζουμε μ' ὅλη τή δύναμή μας ὅτι κάτι ὑποπτό κρύβεται πίσω ἀπό αὐτή τήν ὀρολογική σύγχυση. Διότι μόνο συναινετική δέν ὑπῆρξε ἡ «Ἀλληλεγγύη», μόνο δείγμα συναίνεσης δέν ὑπῆρξαν τά ψυχιατρεῖα, τά θύματα τοῦ Στάλιν καί τοῦ Μπρέζνιεφ. Καί εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς καρπώνεται τό πολιτικό κέρδος τής «περεστρόικα» ὁ Γκορμπάτσωφ, τή στιγμή πού ὁ ἴδιος ὁ Φλωράκης ὁμολογεῖ ὅτι «ἡ Σοβ. Ἐνωση εἶχε φτάσει σέ στασιμότητα καί ἔπρεπε νά περάσει σ' ἕνα ἐπόμενο στάδιο». Τό ἂν αὐτό τό στάδιο τό βαφτίζουμε «φιλελευθεροποίηση» (Καμβύσης) ἢ ἀλλαγές ἐπαναστατικοῦ χαρακτήρα μέ κατεύθυνση τό σοσιαλισμό (Φλωράκης), αὐτό τελικά μικρὴ σημασία ἔχει. Ἐκεῖνο πού πράγματι ἔχει σημασία εἶναι ὅτι οἱ πανηγυρισμοί τῶν φιλελευθέρων γίθλα τήν περεστρόικα καί τή σύγκλιση τῶν συστημάτων, ἡ λατρεία τῶν Εὐρωπαίων γιά τόν «Γκόρμπι», ξεχνᾶ ὅτι ἡ κατάσταση στόν ἀνατολικό κόσμο δέν ἀλλάξε ἐπειδή τό θέλησαν οἱ κομμουνιστές ἀξιοματιοῦχοι, μά γιατί ὁ λαός καί οἱ ἡγέτες τής ἀντίστασης θυσιάζονταν καί ὑπέφεραν γιά χρόνια ἀβοήθητοι, ὀδηγώντας τόν ὑπαρκτό σοσιαλισμό σέ «στασιμότητα», ἢ ὀμότερα καί εἰλικρινέστερα σέ χρεωκοπία.

Τά ἐπιχειρήματα λοιπόν, τῶν ντόπιων μιμητῶν τῶν συγκλίσεων πού πανηγυρίζουν βλέποντας τή συγκυβέρνηση, που λησμονοῦν τούς σφαγιασθέντες

καί τήν προδοτικὴ δράση τῶν κομμουνιστῶν, πού ἐκλέγουν τόν κομμουνιστὴ Θεοδωράκη στό τιμητικό Ἐπικρατείας, εἶναι σαθρά καί ἀνόητα. Διότι μέχρι καί χτές ἀκόμη, τό λαϊκό κράτος τῆς ΕΣΣΔ ξυλοφόρτωνε ἀνελέητα καί συνελάμβανε τούς διαδηλωτές πού ζητοῦσαν δικαίωμα λόγου καί ἐλευθερία ἔκφρασης. Κι ὅμως, ἡ «Δύση» ἔρπαζε τίς ὑποχωρήσεις τῶν Ἀνατολικῶν, καί μιλά εὐτυχισμένη γιά συγκλίσεις. Ἐνα ἀκόμη βῆμα λοιπόν πρὸς τή διεθνοποίηση, καινούργιες ἀκόρεστες ἀγορές γιά τό πολυεθνικό ἐμπόριο, χρήματα, ἐργοστάσια, κέρδος. Εἶναι νά μὴν εἶναι κανείς συναινετικός; Καί στήν Ἑλλάδα, βέβαια, οἱ κομμουνιστές δέν εἶναι πιά καί τόσο κακοί, γιατί αὐτοὶ τουλάχιστον εἶναι ἐντιμοί. Καί γιατί ἂν δέν τούς γλείψουμε, θά διαταράξουν τήν ἐργασιακὴ συναίνεση. Κι αὐτό σημαίνει προβλήματα γιά τήν οἰκονομία καί τούς φίλους τοῦ κ. Μητσοτάκη. Ἄς πάει λοιπόν καί τό παλιάμπελο! Ἄφου εἶναι ἡ μόδα, ἄς συγκλίνουμε κι ἐμεῖς! Νά κι ὁ Θεοδωράκης, νά κι ἡ συγκυβέρνηση, νά καί τό νομοσχέδιο! Ὅλα γιά τή συναίνεση λοιπόν! Γιά νά φτάσουμε πού;

Στό ὄραμα τοῦ καπιταλιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Σ' ἕνα κόσμο καταναλωτῆ, ὁμοιόμορφο, σέ πολυφυλετικούς ἀντι-πολιτισμούς, ἢ ἴσως σέ ἀπολίτιστους πολιτισμούς, στίς κοινωνίες τῆς κατανάλωσης καί τῆς ἡδονῆς, γιά νά τελειώσει ἡ ἐποχὴ τῶν ἰδεῶν, τῶν ὀραμάτων καί τῶν ἀγῶνων, τῶν συγκρούσεων καί τῶν εἰρηνισμῶν, τῆς γενναιότητος καί τοῦ κουράγιου. Γιά νά εἶναι ὅλα εὐκόλα καί προσιτά! Καί νά πεθάνει ἡ φαντασία καί ἡ ὀρμὴ καί τά ὄνειρα. Γιά νά φροντίζουν γιά μᾶς πρὶν ἀπό μᾶς. Γι' αὐτό καί πρέπει νά ἔρθουν οἱ Τοῦρκοι στήν Ἑλλάδα καί νά πᾶνε οἱ Ἕλληνες στήν Τουρκία. Γι' αὐτό καί ἡ ὀρθοδοξία εἶναι μεσαιῶνος, καί τό ἰσλάμ εἶναι μεσαιῶνος. Γιατί τό αὔριο εἶναι ἡ συναίνεση καί ἡ ἀνοχή.

Μιά προειδοποίηση: ἡ συναίνεση δέν εἶναι φούσκα, δέν εἶναι φενάκη. Κρύβει πίσω της τόν πιό ἀποτροπιαστικό ὀλοκληρωτισμό, τόν ὀλοκληρωτισμό τῶν media, τῆς τεχνολογίας καί τοῦ ἐμπορίου. Ἡ πρώτη προτεραιότητα γιά νά διατηρήσουμε τό δικαίωμά μας στή ζωὴ, στόν πολιτισμό μας, στήν πατρίδα μας, γιά νά διατηρήσουμε τό δικαίωμά μας στή διαφορά εἶναι νά ἀντισταθοῦμε στή συναίνεση τῶν πολιτικῶν, τῶν ἐμπόρων, τῶν ὑπερδυνάμεων. Ἐάν θέλουμε νά μείνουμε ἐλεύθεροι, ὀφείλουμε νά ἐπιμείνουμε ἀντισυναινετικά.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: Ἡ ἀρχή τοῦ τέλους;

Τό τείχος ἔπεσε λοιπόν... Μέ μιά ξαφνική κίνησή της ἡ κυβέρνηση τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἀποφάσισε νά καταργήσει αὐτό πού γιά χρόνια ἀποτελέσει τό θεμελιώδες καί πιό ἄμεσο σύμβολο τόσο τῆς κομμουνιστικῆς τυρρανίας, ὅσο καί τῆς ἐπαίσχυτης μοιρασιάς τῆς Γιάλτας σέ βάρους τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Χιλιάδες Γερμανοί ἐκείνη τήν ἡμέρα γιόρτασαν, χόρεψαν, τραγούδησαν, μπῆκαν καί βγήκαν στό Ἀνατολικό Βερολίνο ἐνῶ μπουλντόζες κατεδάφιζαν κομμάτια αὐτοῦ τοῦ μέχρι χτές, «φράχτη θανάτου». Μερικοί μάλιστα Βερολινέζοι μάζευαν κομμάτια ἀπό τό «τείχος τοῦ αἴσχους», σάν ἀναμνηστικά τῆς δοκιμασίας τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ καί τῆς μαρτυρικῆς πόλης...

Τό ἐρώτημα πού τίθεται, καί ἄς μὴν βιαστοῦν οἱ φίλοι μας νά μᾶς κατηγορήσουν γιά πεσσιμισμό, εἶναι τί ἀκριβῶς σημαίνει ἡ πτώση τοῦ τείχους ἢ καλύτερα, πόση ἀκριβῶς ἐλευθερία συνεπάγεται. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι, προτοῦ νά παρθεῖ ἡ ἀπόφαση γιά ἀνοιγμα τῶν συνόρων στό Βερολίνο, εἶχε προηγη-

νά περισώσει τήν ἴδια τῆς τήν ἐξουσία ἀπό τόν κίνδυνο τῆς ἔμπρακτης κατάρρευσης. Παρόμοιοι εἶναι καί οἱ λόγοι γιά τίς ἐξελίξεις καί τίς ἀλλαγές πού γίνονται σήμερα σέ ὁλόκληρο τόν Ἀνατολικό κόσμο: Οἱ μεταρρυθμίσεις στήν Ρωσία, ἡ ἥττα τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος στήν Πολωνία, δέν ἐγιναν ἐπειδή ξαφνικά οἱ διάφοροι κομμουνιστές ἡγέτες καταλήφθηκαν ἀπό τάση αὐτοκριτικῆς, ἀλλά ἐπειδή κίνησαν τά πράγματα σέ αὐτή τήν κατεύθυνση οἱ ἀδιάκοποι ἀγῶνες τῶν ὑποδούλων εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἡ σθεναρή ἀντίστασή τους — σιωπηρή ἀλλά καί ἔμπρακτη — ὅλα αὐτά τά χρόνια στήν καταπίεση τοῦ σοβιετικοῦ κράτους καί τῶν δορυφόρων του. Γι' αὐτό τόν λόγο ἄλλωστε εἶναι λανθσμένη ἡ εἰκόνα πού καλλιεργεῖται στήν Δύση γιά τόν Μιχαήλ Γκορμπατσώφ ὡ «πεφωτισμένου ἀναμορφωτή», ἀφοῦ στήν πραγματικότητα ἡ πολιτική του ἀποτελεῖ τόν ἐλάχιστο ἀναγκαῖο ἐκσυγχρονισμό τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους.

Τό πρόβλημα πού τίθεται στήν περίπτωση τῆς Ἀ-

Ἄριστερά, πλῆθος λαοῦ στό πέρασμα γιά τήν Δύση, ἐκεῖ πού ἄλλοτε ἔβρεχε σφαῖρες. Κάτω, συγγενεῖς πού ξανασμίγουν ὕστερα ἀπό χρόνια, ἀνοίγουν σαμπάνιες γιά νά γιορτάσουν τήν πτώση τοῦ Τείχους.

θεῖ ἡ δραματική ἐξοδος 230.000 Ἀνατολικογερμανῶν στήν Δυτική Γερμανία... Ἡ Κυβέρνηση τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἀντιμετώπιζε τό ἐνδεχόμενο νά ἀδειάσει οὐσιαστικά ἡ χώρα ἀπό τούς κατοίκους της, ἐνῶ αὐτοί πού ἔχουν ἤδη φύγει ἀποτελοῦν τό πιό ἀξιόλογο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Τό κίνητρο ἐπομένως γι' αὐτήν τήν ὄντως θεαματική καί ὀπωσδήποτε ἱστορική ἀπόφαση τῆς Ἀνατολικογερμανικῆς κυβέρνησης, δέν ἦταν ἄλλο παρά τό

νατολικής Γερμανίας είναι μέχρι πού θα προχωρήσουν οι σημερινές αλλαγές. Θα γίνουν ελεύθερες εκλογές; Θα υπάρξει αντιπολίτευση; Θα κατοχυρωθούν νομοθετικά άτομικά, πολιτικά και άστικά δικαιώματα; Και κυρίως πότε θα γίνουν όλα αυτά; Μέ λίγα λόγια, τό κρίσιμο ερώτημα είναι αν ο Γερμανικός λαός θα έχει τήν δυνατότητα νά αποφασίσει ο ίδιος γιά τό μέλλον του, απαλλαγμένος από τήν κηδεμονία του σημερινού κομμουνιστικού καθεστώτος. Ἡ ἄρνηση του Ἀνατολικογερμανικού πρωθυπουργού νά κατεδαφιστεῖ τό τεῖχος μπροστά ἀπό τήν πύλη του Βραδεμβούργου, σύμβολο τῆς σκλαβωμένης Εὐρώπης, ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό δείγμα τῶν διαθέσεων του. Ἐμεῖς δέν μπορούμε νά προδικάσουμε τίς ἐξελίξεις παρά μόνο νά ἐκ-

φράσουμε τήν ὀλόψυχη συμπαράστασή μας στους ἀγωνιζόμενους εὐρωπαϊκούς λαούς καί νά ἐλπίζουμε ὅτι ὅλα θά πᾶνε πρὸς τό καλύτερο. Καί κάτι ἀκόμα: φαίνεται, γιά πρώτη φορά ὕστερα ἀπό σαράνταπέντε χρόνια, ὅτι τό ἀνίερο καί ἐγκληματικό καθεστῶς πού θέσπισε ἡ συμφωνία τῆς Γιάλτας κλυδωνίζεται. Ἡ ἀρχή τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν λαῶν, πού τόσο βάρβαρα περιφρονήθηκε τότε, ἐπανερχεται μέ περισσότερη δύναμη καί ζωντάνια ἀπό ποτέ ἄλλοτε. Τούτη τήν φορά, ἐμεῖς οἱ λαοί καί τά ἔθνη τῆς Εὐρώπης, πρέπει νά προσέξουμε καί νά μήν ἐμπιστευθοῦμε κανέναν «προστάτη» ἀλλά μό-

νοι μας νά χαράξουμε τήν μοῖρα μας καί τήν ἱστορική μας πορεία. Ἡ εὐκαιρία νά φτιάξουμε τήν Εὐρώπη τῶν ἐθνῶν καί τῶν πατρίδων, τήν Εὐρώπη σάν νέα δύναμη στήν παγκόσμια πολιτική σκηνή, εἶναι μπροστά μας. Δέν πρέπει νά τήν χάσουμε!

ΑΛΗΤΕΙΑ ΚΙ ΑΣΧΗΜΙΑ Τό ἦθος τῆς Ἀριστερᾶς;

Ἀφορμή γιά κάποιες σκέψεις ἔδωσε ἡ πρόσφατη κατάληψη τῆς πρυτανείας του Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπό τούς «συντρόφους» τῶν Ἀριστερῶν Συσπειρώσεων, τῆς διαγραμμένης Πανσπουδαστικῆς καί τῆς ΠΑΣΠ. Οἱ ἐν λόγω κύριοι κατέλαβον τήν πρυτανεία γιά νά διαμαρτυρηθοῦν γιά δύο ἀποφάσεις τῆς συγκλήτου τοῦ Α.Π.Θ.: ἀφ' ἑνός τήν ἀπόφαση νά διώκονται πειθαρχικά οἱ ἀντιγραφεῖς καί ἀφ' ἑτέρου νά καθαριστοῦν οἱ σχολές ἀπό τά συνθήματα.

Ἀντέδρασαν, λοιπόν, οἱ δημοκράτες φοιτητές καί στίς δύο ἀποφάσεις, διότι θεώρησαν ὅτι μέ τήν πρώτη θά λειτουργήσουν ξανά τά πειθαρχικά καί θά κινδυνεύσει ἡ ἐλεύθερη δημοκρατική ἔκφραση τῶν φοιτητῶν ἐνῶ ἡ δεύτερη στρέφεται εὐθέως ἐναντία στό δικαίωμα ἔκφρασης τῶν φοιτητῶν. Καί γι' αὐτό αὐτοί οἱ λαμπροί νέοι κατέλαβαν τήν πρυτανεία.

Εἶναι δηλαδή προφανές ὅτι ἡ ἔννοια τῆς δημοκρατίας καί τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένες μέ τό δικαίωμα στήν ἀντιγραφή καί τό δικαίωμα στή ρύπανση. Ὅλα αὐτά τά τραγελαφικά εἶναι ἄμεση συνέπεια τῶν ἀναρχοκομμουνιστικῶν θεωριῶν περί κοινωνίας τῶν πολιτῶν, κατάρτησης τῆς ὅποιας μορφῆς ἐξουσίας καί κυρίως του κράτους, καί βέβαια τῆς ἀνοχῆς του συνολικοῦ λόγου τῆς Ἀριστερᾶς. Τέτοια φαινόμενα παρακμῆς καί ἰσοπεδωτισμοῦ θά συνεχίζονται καί θά ἐντείνονταν στό βαθμό πού κανεῖς δέν εἶναι διατεθειμένος νά συγκρουστεῖ μέ τήν κυρίαρχη ἰδεολογικά Ἀριστερά καί νά τῆς ἀφαιρέσει τό φωτοστέφανο του μάρτυρος, του ἥρωος, του προοδευτικοῦ ἢ του ἐπαναστάτη, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα τό πραγματικό της πρόσωπο: τό κομπλεξικό, τό ἄσχημο, τό ἀλήτικο, τό τεμπέλικο.

Καί βέβαια μία τέτοιου εἶδους σύγκρουση δέν πρόκειται νά ἀναληφθεῖ ἀπό τήν βολεμένη καί ἐφησυχάζομένη ἄστική τάξη πού στηρίζει συναινέσεις καί πολιτικές ἰσορροπίες, παρά μόνο ἀπό τίς λαϊκές δυνάμεις του εἶναι ἐξαναγκασμένες νά ζοῦν, νά μεγαλώνουν καί νά ἐργάζονται στά κοινωνικά λύματα πού γέννησε ὁ μαρξισμός. Μέχρι νά μπορέσουν αὐτές οἱ λαϊκές δυνάμεις ν' ἀντιμετωπίσουν τό μαρξισμό στό σύνολό του, ἰδεολογία καί πολιτική, κάθε προσπάθεια ἀναβάθμισης θ' ἀναιρεῖται ἀπό τίς μειοψηφίες τῶν συντρόφων τῆς βρώμας καί τῆς ἀλητείας.

